

Sygn. akt I C 2628/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 października 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Joanna Dalba

Protokolant Anna Szwed

po rozpoznaniu w dniu 06 października 2014 roku w Warszawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w W.

przeciwko miasto stołeczne W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego miasta s. W. na rzecz powódki (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w W. kwotę 20.850,- zł (dwadzieścia tysięcy osiemset pięćdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 marca 2012 r. do dnia zapłaty;
2. umarza postępowanie co do kwoty 3.609,42 zł (trzy tysiące sześćset dziewięć złotych i czterdzieści dwa grosze);
3. zasądza od pozwanego miasta stołecznego W. na rzecz powódki (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w W. kwotę 3.689,- zł (trzy tysiące sześćset osiemdziesiąt dziewięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.040,- zł (dwa tysiące czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
4. zasądza od powódki (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w W. na rzecz pozwanego miasta s. W. kwotę 360,- zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
5. nakazuje pobrać od powódki (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia kwotę 49,78 zł (czterdzieści dziewięć złotych i siedemdziesiąt osiem groszy) tytułem wydatków tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa;
6. nakazuje pobrać od pozwanego miasta s. W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia kwotę 2.055,82 zł (dwa tysiące pięćdziesiąt pięć złotych i osiemdziesiąt dwa grosze) tytułem wydatków tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa;

Sygn. akt I C 2628/12

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 30 kwietnia 2012 r. (data prezentaty sadowej) powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w W. – reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego J. Ł. (pełnomocnictwo – k. wniosła o zasądzenie od pozwanego miasta s. W. kwoty 24.459,42 zł tytułem odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego wraz z odsetkami ustawowymi od wskazanych w pozwie kwot oraz wniosła o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu wg norm przepisanych w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że była właścicielem lokalu numer (...) przy ul. (...) w W.. Wyrokiem z dnia 19 listopada 2008 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie nakazał eksmisję I. H. i małoletniego M. H. z przedmiotowego lokalu. Sąd w wyroku orzekł również, że pozwanym-lokatorom przysługuje prawo do otrzymania lokalu socjalnego oraz, że wykonanie wyroku sąd wstrzymał do czasu złożenia pozwanym przez gminę oferty najmu lokalu socjalnego. Lokal socjalny dla lokatorów mieszkania nr (...) został zaproponowany przez miasto s. W. w dniu 13 października 2011 roku. Powódka domagała się odszkodowania za okres od dnia 30 kwietnia 2009 roku do dnia 24 listopada 2010 roku, tj. za okres 18 miesięcy i 25 dni. **(pozew z załącznikami – k. 1 – 68, k. 73 – 79)**

W dniu 2 sierpnia 2012 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym nakazał aby pozwany miasto stołeczne W. zapłacił powodowi żadaną w pozwie kwotę wraz z żadanymi przez powoda odsetkami oraz koszty procesu w terminie dwóch tygodni albo wniósł w tym terminie sprzeciw.

Pozwany miasto stołeczne W. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wskazał, że żądanie pozwu jest nieudowodnione i powódka nie wykazała, że na skutek zajmowania lokalu przez osobę bez tytułu prawnego poniósł szkodę a także nie wykazał jej wysokości.

W toku postępowania pismem złożonym w dniu 12 sierpnia 2014 r. (data stempla pocztowego) strona powodowa cofnęła pozew ze zrzeczeniem się roszczenia, co do kwoty 3.609,42 zł i wskazała, że ostatecznie dochodzi kwoty 20.850 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 marca 2012 r. do dnia zapłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., poprzedniczka (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością sp. k. z siedzibą w W. była właścicielem lokalu nr (...) przy ul. (...) w W.. **(bezsporne, odpis zupełny księgi wieczystej (...)) – k. 20 – 23)**

Wyrokiem z dnia 19 listopada 2008 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia nakazał I. H., P. H. i małoletniemu M. H. aby opróżnili i wydali (...) Sp. z o.o. w W. lokal mieszkalny nr (...) położony w W. przy ul. (...) oraz orzekł że pozwanym I. H. i małoletniemu M. H. przysługuje prawo do otrzymania lokalu socjalnego. Sąd wstrzymał wykonania wyroku w zakresie eksmisji do czasu złożenia pozwanym oferty najmu lokalu socjalnego przez gminę. **(bezsporne wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 19 listopada 2014 r., I C 55/08 – k.24)**

W dniu 16 stycznia 2009 r. (...) sp. z ograniczoną odpowiedzialnością sp. k. wystąpiła do burmistrza D. Ś. m.st. W. o zapewnienie lokalu socjalnego dla ww. osób. **(pismo – k. 25)**

W dniu 13 października 2011 r. miasto s.W. zaproponowało lokal socjalny dla lokatorów mieszkania nr (...) przy ul. (...) w W.. **(bezsporne, dowód: pismo z dnia 26 października 2011 r. – k. 27)**

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w W. wezwała miasto s. W. do zapłaty odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego w wysokości 26.579,08 złotych. **(pismo – k. 28).**

Faktyczna rynkowa wysokość czynszu za mieszkanie nr (...) wynosiła w 2009 roku 8.640 zł a w 2010 r. 12.210 zł. **(opinia biegłego sądowego – k. 186 – 206)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wszechstronnej analizy dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy a wyżej wskazanych i opisanych oraz w oparciu o opinię biegłego sądowego i ustną uzupełniającą opinię biegłego.

Dokumenty nie były kwestionowane przez żadną ze stron, dlatego Sąd nie mając wątpliwości co do ich autentyczności, uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy.

Sąd dokonał oceny opinii biegłego sądowego z uwzględnieniem poziomu wiedzy jego wiedzy, podstawy teoretycznej opinii, sposobu motywowania sformułowanego stanowiska, wyrażonych ocen, zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, uzasadnienia przedstawionych w nich poglądów. Zdaniem Sądu opinie biegłego została sporządzona rzetelnie. Twierdzenia biegłego zamieszczone w opinii a następnie uzupełnione w ustnej opinii uzupełniającej poparte są rzeczową, logiczną i spójną argumentacją. Biegły wskazał przesłanki swego rozumowania, które prowadziły go do ostatecznych konkluzji. Opinia zawiera wnioski, które są sformułowane w sposób przystępny i zrozumiały. Jest w niej także podane wymagane uzasadnienie, a także opis metodologii jej sporządzenia. W ocenie Sądu opinia biegłego sądowych pozwoliła w sposób jednoznaczny ustalić okoliczności wymagające wiedzy specjalnej. Sąd nie doszukał się żadnych przesłanek, które podważałyby prawidłowość ustaleń biegłych. Co prawda część ustaleń była poddana krytyce ze strony pozwanego, jednakże zdaniem Sądu wątpliwości w zakresie w jakim wyrażało je miasto stołeczne W. zostały rozwiązane przez złożenie dodatkowej uzupełniającej opinii ustnej, które w sposób udzielały w sposób wyczerpujący odpowiedzi na podniesione wątpliwości.

Ostatecznie wskazać należy, że jednym z zarzutów względem opinii było nie wzięcie przez biegłego pod uwagę art. 4a ustawy z dnia 21.06. (...). o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy oraz o zmianie Kodeksy Cywilnego. W ocenie Sądu przepis ten nie był dla rozstrzygnięcia sprawy irrelevantny z uwagi na fakt, że dane czynszowe do których się odnosi jego treść obejmują publiczny zasób mieszkaniowy, nie zaś prywatny. Tym samym dane te w żaden sposób nie będą wiążące dla ustalania czynszu wolnorynkowego.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Stosownie zaś do art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Postanowienie takie może zapaść na posiedzeniu niejawnym.

W niniejszej sprawie w ocenie Sądu oświadczenie powodowej spółki nie zmierza do obejścia prawa, nie jest sprzeczne z prawem ani z zasadami współżycia społecznego, nastąpiło przed zamknięciem rozprawy i ze zrzeczeniem się roszczenia, zatem zgoda pozwanego nie była konieczna.

W związku z powyższym, na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w związku z art. 203 § 1 i § 4 k.p.c., należało umorzyć postępowanie co do kwoty 3.609,42 zł, jak w pkt 2 wyroku.

Powództwo zaś zasługuje na uwzględnienie w zakresie w jakim nie zostało cofnięte.

W niniejszym postępowaniu powódka domagała się odszkodowania za niedostarczenie przez pozwanego miasto s.W., lokalu socjalnego dla eksmitowanych lokatorów lokalu nr (...)przy ul. (...)w W..

Powódka dochodziła swoich żądań od miasta s. W., które zobowiązane było do przedstawienia eksmitowanym lokatorom lokalu socjalnego.

Podstawę tego roszczenia stanowił przepis art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. 2005 r., nr 31, poz. 266) (dalej: uopl). Zgodnie z jego brzmieniem, jeżeli gmina nie dostarczyła lokalu socjalnego osobie uprawnionej do niego z mocy wyroku, właścicielowi przysługuje roszczenie odszkodowawcze do gminy, na podstawie art. 417 k.c.

W myśl natomiast art. 417 § 1 k.c., za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego

lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Przesłankami odpowiedzialności w niniejszej sprawie jednostki samorządu terytorialnego były niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie (bezprawność), działanie lub zaniechanie, które musi nastąpić przy wykonywaniu władzy publicznej, szkoda i związek przyczynowy między działaniem lub zaniechaniem jednostki samorządu terytorialnego a szkodą.

Odpowiedzialność powyższa jest zatem oparta na zasadzie bezprawności, nie zaś winy.

Sprzecznosc działania lub zaniechania z prawem należy rozumieć jako sprzecznosc z przepisami prawa, a nie z normami moralnymi czy obyczajowymi, określanymi terminem "zasad współżycia społecznego" lub "dobrych obyczajów".

W ocenie Sądu niedostarczenie przez pozwanego lokalu socjalnego stanowiło działanie niezgodne z prawem w rozumieniu przepisu art. 417 § 1 k.c. Powyższe twierdzenie znajduje uzasadnienie m. in. w poglądach judykatury. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 kwietnia 2005 r. stwierdził, iż zaniechanie podjęcia przez władzę publiczną działań zapewniających uprawnionej osobie realizację jej praw podmiotowych jest bezprawne wówczas, gdy narusza skonkretyzowany w przepisach prawa obowiązek, którego wykonanie wyłączałoby powstanie szkody (por. wyrok z dnia 28 kwietnia 2005 r., III CK 367/04, publ. w Biul. SN 2005, nr 7, poz. 14). Natomiast w innym orzeczeniu Sąd Najwyższy wskazał, iż podstawą odszkodowawczą gminy jest sam fakt niedostarczenia lokalu socjalnego osobie uprawnionej z mocy wyroku sądowego (wyrok z dnia 18 lutego 2004 r., V CK 253/03). Tezę tę potwierdził również Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 września 2006 r., wydanego w sprawie o sygnaturze akt P 14/06, w którym stwierdził, iż nie powinno budzić wątpliwości stwierdzenie, że niedostarczenie przez gminę lokalu socjalnego w sytuacji, gdy uprawnienie zostało przyznane danej osobie wyrokiem sądu nakazującym opróżnienie dotychczas zajmowanego lokalu, należy uznać za działanie wypełniające znamiona hipotezy art. 77 ust. 1 Konstytucji. Ten przepis Konstytucji RP był zaś pierwowzorem dla przepisu art. 417 k.c., w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 września 2004 r.

W związku z tak sformułowaną przesłanką odpowiedzialności gminy, nie miała znaczenia okoliczność, że gmina nie ponosi winy przy niedostarczeniu lokalu socjalnego z uwagi na brak takich lokali w jej zasobach mieszkaniowych. Wina bowiem nie jest przesłanką odpowiedzialności zobowiązanego do dostarczenia lokalu socjalnego.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie spełniona została również druga z wymienionych wyżej przesłanek odpowiedzialności pozwanego. Wykonywanie władzy publicznej dotyczy bowiem wszystkich form działalności państwa, samorządu terytorialnego i innych instytucji publicznych. Wykonywanie takich funkcji łączy się z reguły z możliwością władczego kształtowania sytuacji jednostki. Nie ulegało wątpliwości, że podjęcie decyzji przez gminę (pozwanego) w przedmiocie przydzielenia lub nie- uprawnionej osobie lokalu socjalnego stanowi wykonywanie władzy publicznej. Lokale socjalne znajdują się bowiem w mieszkaniowym zasobie gminy, którego tworzenie i wykorzystywanie reguluje w/w Ustawa o ochronie praw lokatorów. Z mocy tej Ustawy dysponowanie mieszkaniowym zasobem gminy należy do jej zadań własnych.

Sąd zważył, iż roszczenie z art. 18 ust. 5 uopl i z art. 417 § 1 k.c. ma charakter odszkodowawczy. Gmina zobowiązana jest jednak do zapłaty odszkodowania tylko wtedy, gdy właściciel wykaże, że na skutek zajmowania lokalu przez osobę zajmującą lokal bez tytułu prawnego poniósł szkodę (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2006 r., III CZP 21/06, publ. w Wokanda 2006, nr 5, poz. 10). Niezbędną przesłanką odpowiedzialności gminy jest zatem wykazanie przez właściciela, że na skutek zajmowania lokalu przez osobę nie posiadającą tytułu prawnego poniósł szkodę, jak również wykazanie wysokości tejże szkody.

W przedmiotowej sprawie szkoda pozwanego polegała na utraconych korzyściach, bowiem poprzez nie dostarczenie przez pozwanego lokalu socjalnego i zajmowania lokalu przez lokatorów wobec których orzeczono eksmisję powódka nie mogła wynajmować zajętego lokalu i uzyskiwać z niego pożytków w postaci czynszu najmu. Dotychczasowi najemcy zobowiązani byli po orzeczeniu eksmisji z lokalu do opłacania odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu w wysokości czynszu jaki zobowiązana byłiby opłacać gdyby stosunek najmu nie wygasł. Z obowiązku tego jednak nie

wywiązywali się, zatem szkoda powodowej spółki odnosi się do pełnego zakresu czynszu rynkowego jaki mógłby być uzyskany w momencie wynajęcia lokalu.

Zgodnie bowiem z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Decydujące znaczenie w kwestii należnego powodowi odszkodowania miała opinia pisemna biegłego sądowego, która pozwoliła w sposób nie budzący żadnych wątpliwości odpowiedzieć na kluczowe dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy pytanie. Ustalenia poczynione przez biegłego pokrywają się z treścią zmodyfikowanego roszczenia powoda. W związku z powyższym Sąd zasądził na rzecz powoda od pozwanego odszkodowanie za sporny okres w wysokości ustalonej przez biegłego.

Co zaś się tyczy odsetek, to zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Przy zasądzeniu należności głównej, a więc po wykazaniu samej zasadności roszczenia, odsetki za czas opóźnienia przysługują z mocy samej ustawy, stanowiąc swego rodzaju sankcję wobec niespełnienia świadczenia w terminie. Dłużnik popada w opóźnienie, jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne także wtedy, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia. Termin zapłaty odszkodowania z art. 18 ust. 1 Ustawy o ochronie praw lokatorów odnosi się jedynie do osoby zajmującej lokal bez tytułu prawnego. Stosownie do treści art. 455 k.c., jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

Wobec braku wezwania do zapłaty w niniejszej sprawie uznać należało, że odsetki należne są od dnia następnego po wyznaczonym miastu s. W.terminowi do zapłaty odszkodowania tj. od dnia 20 marca 2012 r. (**k. 29**)

Orzekając o kosztach procesu w punkcie 3 wyroku Sąd zastosował przepis art. 100 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd uznał odpowiedzialność stron za wynik procesu w częściach równych albowiem powódka cofnęła pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia co do części pierwotnego roszczenia. Przyjmując zaś stosunek pierwotnego roszczenia do zasądzonej kwoty uznać należy, że powódka wygrała w 85%.

Powódka reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, a więc pozwany winny jest zwrócić mu równowartość honorarium w wysokości uzależnionej od stopnia wygranej. Wynagrodzenie pełnomocnika powódki wynosi 2.400 złotych (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.). Oznacza to, że biorąc pod uwagę wartość wygranej, po stronie powodowej istnieje roszczenie o zwrot kwoty 2040 zł (0,85 x 2.400 zł).

Ponadto na koszty procesowe poniesione przez powoda składa się także opłata od dokumentów pełnomocnictw w kwocie 17,00 zł. Uiszczenie tej opłaty stanowi bowiem dopełnienie wymagania przewidzianego w obowiązujących przepisach prawa i jest zarazem warunkiem formalnoprawnej zgodności sporządzenia dokumentu pełnomocnictwa z prawem. Tym samym, uiszczenie opłaty od dokumentu stwierdzającego ustanowienie pełnomocnika jest poniesieniem wydatku, który z obiektywnego punktu widzenia jest konieczny do realizacji praw strony w postępowaniu sądowym.

Dodatkowo w toku postępowania powódka uiściła zaliczkę na wynagrodzenie biegłego w wysokości 700 zł (patrz także uwagi niżej do punktów 5 i 6 wyroku). Ostatecznie powódka uiścił także opłatę stosunkową od pozwu w wysokości 1.223 zł.

Zatem mając na uwadze powyższe elementy i procentową wysokość wygranej strona pozwana obowiązana jest zwrócić powodce łącznie kwotę 3.489 złotych w tym kwotę 2040 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, o czym Sąd orzekł w pkt 3 wyroku.

Mając zaś na uwadze powyższy stosunek wygranej, przyjęc należało, że miasto stołeczne wygrało sprawę w 15%. Na koszty procesu poniesione przez tę stronę składało się honorarium radcy prawnego reprezentującego tę stronę tj. 2.400 zł. Dlatego też ostatecznie strona powodowa obowiązana jest do zwrotu na rzecz pozwanego kwoty 360 zł (2.400 zł x 0,15). Z tych też względów Sąd orzekł jak w punkcie 4 wyroku.

W toku postępowania powstały wydatki związane z koniecznością przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego. Wskazać należy, że biegły sporządził dwie opinie pisemne oraz ustną opinię uzupełniającą na terminie rozprawy.

W tym miejscu należy poczynić zastrzeżenie, że pierwsza opinia została wykonana w oparciu o błędne dane wskazane przez stronę powodową przez co dotyczyła lokalu innego niż ten, z którym związane było powództwo.

Pismem z dnia 14 stycznia 2013 r. (k. 93) strona powodowa wniosła o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego – rzeczoznawcy majątkowego – co do określenia wartości rynkowej stawki czynszu najmu lokalu mieszkalnego nr (...) znajdującego się w budynku przy ul. (...) w W. w okresie od końca kwietnia 2009 r. do końca listopada 2010 r.

Jednakże w toku rozprawy w dniu 7 czerwca 2013 r. pełnomocnik powódki wskazał, że w ww. piśmie znalazł się błąd, albowiem prawidłowy nr lokalu to(...)nie zaś (...)

Skutkiem powyższego sporządzona została opinia z uwzględnieniem właśnie tego lokalu. Konsekwencją tego stanu rzeczy było powstanie wydatku w wysokości (...) W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że koszt sporządzenia tej opinii, która dla sprawy była nieprzydatna w całości obciążyć powinien powódkę, która przyczyniła się do jego powstania, a który to koszt nie był niezbędny do dochodzenia jej praw w niniejszym postępowaniu. Jednocześnie z uwagi na uiszczenie zaliczki w kwocie 700 zł. Powódka obowiązana do zwrotu tymczasowo wyłożonych wydatków Skarbu Państwa w kwocie 386,98 zł (k. 147).

Pozostałe zaś wydatki Skarbu Państwa wyniosły 1.482,66 zł i 235,96 zł (k. 211 i 233) czyli łącznie 2.418,63 zł.

Zatem mając na uwadze stosunek wygranej powódki winna ona zwrócić łącznie 15% tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa wydatków. Przy czym Sąd miał także na uwadze, że powódka uiszcila drugą zaliczkę w kwocie 700 zł.

Kwota 2.418,63 pomnożona przez 15% daje po zaokrągleniu kwotę 362,80 zł, pomniejszona zaś o uiszczoną zaliczkę wynosi – 337,20. Niemniej kwotę tę powiększyć należy o należność obciążającą w całości powódkę omówioną powyżej tj. 386,98. W konsekwencji powódka obowiązana jest do zwrotu kwoty 49,78 zł o czym Sąd orzekł w punkcie 5 wyroku.

Analogicznie pozwany ma obowiązek zwrócić Skarbowi Państwa 85% wydatków czyli pozostałej części wydatków. Tym samym kwota ta wyniesie 2.55,82 zł. Z tych też powodów Sąd orzekł jak w punkcie 6 wyroku.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł, jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...).

Dnia 21.10.2014 r.